

NGB artikel 28

Over de gemeente

1 God belijden

2 jezelf onderwerpen

3 elkaar dienen

Gemeente,

Over de kerk. Daarover gaat het ook in artikel 28. Maar dan gelet op de gemeente. Waarom is er een gemeente? Wat doe je in de gemeente? Wat is je taak in de gemeente?

Want vorige week hebben we één kant belicht. De Kerk die is een vergadering. Dat betekent: die is geroepen. Weggeroepen. Eruit geroepen. Weggeroepen uit de vervreemding van God. Uit het leven in de zonde. Ja, uit de geestelijke dood. Door de kracht van God Die doden levend maakt en Die trekt, onweerstaanbaar. Daarom is er een diepe eenheid van alle gelovigen. Want zij zijn kinderen van de Vader. Ze vormen één gezin. Ze vormen het lichaam van Christus. Eén lichaam. Onder hetzelfde Hoofd. En zij worden geleid door dezelfde Geest. Daarom is er in de grond van de zaak een diepe eenheid tussen alle christenen. In welke tijd dan ook, in welke cultuur dan ook. Ze zijn gericht op de eer van de Vader, de liefde tot Christus en het verlangen naar heiligheid van hart en leven. Hetzelfde staal, hoe ook verbogen of verroest of geverfd. Daarbuiten is geen zaligheid. Buiten deze Kerk is geen zaligheid. Allen weggeroepen uit de geestelijke dood.

Maar er is ook een andere kant. Gelovigen zijn niet alleen weggeroepen. Ze zijn ook ergens naar toe geroepen. Of beter: naar Iemand geroepen. Naar Christus. Bij een geroepen. Bij deze Ene geroepen. Eén en Dezelfde Christus. Die in de hemel is aan de rechterhand van Zijn hemelse Vader, maar Die ook op aarde is. Die Zich laat vertegenwoordigen in de ambten. Die Zich laat bedienen in de prediking en in de sacramenten van doop en avondmaal. Daar is Christus. En daarom wordt ieder die geloof geroepen tot de gemeente. Tot de Gemeente die samenkomt rondom de ambtelijke bediening van Woord en sacrament, rondom Christus. In Handelingen staat dan: en de Heere voegde dagelijks toe tot de gemeente, die zalig werden. Die zalig werden, die tot geloof kwamen, werden tot de gemeente gevoegd. Zo blijkt dat de gelovigen allen één zijn. Ze vergaderen zich, ze komen samen in één gemeente. Zo wordt de eenheid uitgestraald en vorm gegeven.

Dan komen wel de vragen natuurlijk: waarom zijn er dan zoveel gemeenten? Geen eenheid maar in sommige dorpen een 2,3,4, of 9heid aan gemeenten. En dat niet alleen omdat het te groot zou zijn voor één gemeente. En als er dan meer dan één gemeente is, welke is dan de ware, of de beste, of de geschikte voor je? Dat komt in artikel 29 aan de orde,

dus volgende week zondagavond naar we hopen. Voor vanavond gaat het erom dat het Gods wil is dat gelovigen een gemeente vormen. Een gemeente rondom de ambtelijke bediening van Woord en Sacrament.

En dan is de vraag: waarom? Waarom is dat Gods wil? Waarom zegt de NGB dat?

1 God belijden

Dan is het goed om eerst te weten wat de achtergrond van die artikel is. In de begintijd van de Reformatie waren er in Zwitserland en Duitsland gemeenten ontstaan. Geneve, Zurich, Bern, Straatsbourg en andere plaatsen. De overheid, keurvorst of burgemeester of koning stond dat toe of stond er zelfs helemaal achter. Maar in Frankrijk was dat anders. Daar stond de overheid niet toe dat er een kerk van de reformatie zou zijn. De overheid stelde zich op achter de rooms katholieke kerk. En wie zich aan die kerk onttrok kon op verdrukking rekening: verhoor, ontslag uit overheidsfuncties, gevangenschap of nog erger. Daar waren mensen tot geloof gekomen door de reformatie, die daarom de vraag stelden aan Calvijn en anderen: kunnen we niet gewoon naar de roomse diensten blijven gaan? We weten dat dat niet het ware is. We doen er dan ook met ons hart niet aan mee. We zitten er alleen maar en houden ons er innerlijk verre van. Maar omwille van de gevolgen laten we niet merken dat we tot de reformatie zijn overgegaan. Dat zou natuurlijk al opvallen als we de roomse diensten over gaan slaan. Dan zou men argwaan en vermoeden kunnen krijgen.

In dat licht bezien zegt het heel veel als er staat: dat allen schuldig zijn zich bij de heilige vergadering der Kerk te voegen, de gemeente, de ware Kerk. En het eind van het artikel staat tegen deze achtergrond: daarom is het de plicht aller gelovigen zich af te scheiden van hen die niet van de Kerk zijn, lees: de rooms katholieke kerk, en zich te voegen bij de vergadering der gelovigen, de gemeente der reformatie. Ofschoon overheden daartegen waren en de dood of lichamelijke straf daaraan hing. Ook dan geldt: geloof wil blijken. Geloof wil beleden worden. En dat gebeurt door bij één te komen, bij de ambtelijke bediening van Christus te komen. Je mag niet huichelen alsof je nog bij de roomse kerk hoort terwijl je hart tot de reformatie is overgegaan.

En dat is een Bijbelse lijn. Geloof wil beleden worden. Wie met har geloof en met de mond belijdt zal zalig worden zegt Romeinen 10. Geloven en belijden. En dat belijden kan al zijn doordat je naar de kerk gaat, of niet meer ergens anders naar toe gaat. Niet meer meedoet om de keizer eer te bewijzen of het beeld van Kim Yung Un in Noord Korea. Dat kan al blijken doordat je in Almere 's zondag morgens om 9 uur over straat loopt. Want dat doet niemand daar. Geloof will beleden worden. Dat ligt in onze

cultuur in onze dorpen nog wat anders. We zijn geen eenlingen uit onze straat waarschijnlijk. Maar daarmee wil het geloof nog steeds beleden worden. Eén keer in een kerkdienst van openbare geloofsbelijdenis. En elke keer bij elke Psalm die je zingt. Maar ook in andere verbanden. Want het gaat om Gods eer! Zijn werk mag en met blijken. Dat Hij je tot geloof gebracht heeft!

Dat mag en moet blijken als je gaat eten in de kantine of waar dan ook. Dat je bidt en dankt rondom het eten.

Dat mag en moet blijken als het gaat over de zondag, 'het weekend' en wat iedereen gedaan heeft.

Dat mag en moet blijken als het gaat over wie iemand geweldig vindt. Deze schaatser, die voetballer, die popster. Wat zeg jij dan?

Dat mag en moet blijken als iemand in je dagelijkse omgeving steeds vloekt.

Dat mag en moet blijken als het erover gaat welke partij je stemt als er verkiezingen zijn.

Dat mag en moet blijken als het erover gaat hoe je over Marokkanen en Turken praat.

Geloof wil beleden worden. Denk aan de drie vrienden van Daniel in het dal van Dura. De vurige oven stond klaar, maar ze bogen niet voor het beeld. Al stond er de dood of enige lichamelijke straf op. Dat wil de HEERE hebben! Zelfs zo zeer dat de Bijbel een apart woord heeft voor het geval je dat niet doet. Dan kun je zeggen: ik beleed Hem niet. Maar de Bijbel zegt dan: dan verloochen je Hem. En Jezus zegt: Die Mij zal belijden voor de mensen zal Ik ook belijden voor Mijn Vader in de hemelen, maar zo wie Mij zal verloochend hebben voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor Mijn Vader in de hemelen. Omdat het om Gods eer gaat is belijden plicht en roeping.

Maakt dat niet klein en afhankelijk? Stelt dat niet schuldig? Maakt dat niet biddend en smekend? Heere, help mij. Heere, leer mij, Heere, geef mij moed en wijsheid en woorden. Heere, maak mij bereid om alleen te staan, uitgelachen te worden, gehoond te worden. Maakt dat niet smekend en vragend? En wat zegt Jezus? weest niet bezorgd wat gij spreken zult, het zal u in de ure zelf gegeven worden.

2 jezelf onderwerpen

Dus: bij Eén komen rond de ambtelijke bediening van Woord en Sacrament: om te belijden. Maar er is meer: zich onderwerpende aan haar onderwijzing en tucht, de hals buigende onder het juk van Jezus Christus. Een gelovige heeft de onderwijzing en de tucht nodig van de prediking en de sacramenten. Efeze 4:11 – 12 is duidelijk: de verhoogde Christus heeft gegeven de ambten tot volmaking der heiligen, tot het werk der bediening,

tot opbouw van het lichaam van Christus. Dat hebben die heiligen
blijkbaar nodig. De ambtelijke bediening van Woord en sacrament. Het is
en werkt niet zo dat je zeggen kan of mag: ik lees zelf de Bijbel wel. En de
Heilige Geest Die leidt mij wel. De Geest leert en vermaant mij wel als ik
thuis ben, daar heb ik geen kerkdiensten voor nodig. God heeft beschikt
dat we de ambtelijke bediening van Woord en sacrament nodig hebben.
Wie dat veracht die loopt groot gevaar om in zijn eigen manier van
Bijbellezen gevangen te raken. In een spiraal, een cirkel van denken
terecht te komen. Die niet doorbroken wordt van buitenaf. Waar ik in blijf
rondcirkelen. En ik wordt steeds eenzijdiger, ik leef bij zoals ik het zie.
Ik zak steeds dieper weg in hoe ik het zie en beleef en voel. Wij hebben de
ambtelijke bediening nodig!

De onderwijzing en de tucht. De leer der kerk en de vermaning der
kerk. Daar staat niet: de leer van dominee. Of: de vermaning van de
dominee. Och, dat is ook maar een mens en maar één mens. De leer der
kerk: vastgelegd in de belijdenissen van de kerk, de Heidelbergse
catechismus, de NGB, de Dordtse Leerregels. En de tucht der kerk.
Volgens de tien geboden, volgens de Bergrede.

Dat heb ik nodig als bediening. Dat het mij aangezegd wordt van buiten
af, van bovenaf. Als ik wegzak en wegzink. Satan en mijn gevoel praten
me helemaal de put in van moedeloosheid en wanhoop. Gevangen in een
spiraal, een draaikolk. En dan komt van buitenaf het naar mij toe, van
Gods kant breekt Hij die spiraal open: hier is uw God, de God van heil.
Dat heb ik nodig als onderwijs. Ik weet zo weinig van de Bijbel. Hele
velden zijn onbekend voor me. Ik heb zo mijn eenzijdigheden en blinde
vlekken. Ben in verwarring door zoveel verschillende inzichten. En dan
komt van buitenaf de onderwijzing tot me om me leiding te geven, te
funderen.

Dat heb ik nodig als versterking. Als ik me zo zwak voel, zwak van moed
en klein van kracht. Het kruis drukt zwaar, de aanvechting is hevig en ik
kan er niet meer tegenop. Ik bezwijk en kan niet meer volhouden om te
dragen, te vertrouwen, te hopen. En dan komt van buitenaf de versterking
tot me. In Woord en sacrament. Ik zal u leiden, Ik zal u sterken, Ik ben uw
heil alleen en uw kracht en uw leven.

Dat heb je nodig als terechtwijzing. Als je graag jezelf overeind wil
houden. Jezelf bij de gelovigen wil rekenen. Jezelf voorhoud dat het goed
zal zitten. Je er niet over na wil denken. Niet over eeuwigheid en hemel en
hel wil denken. Je levenswandel goed wil praten, graag door de mazen van
het net heen wil loodsen. En dan komt van buitenaf in de dienst of op
huisbezoek het naar je toe. Beproeft uzelf, bereid uw huis, bekeer u van

uw zonde.

Daarom hebben gelovigen de dienst van de HEERE lief. Om die bediening, onderwijzing, versterking en tucht. Daarom zingen de psalmen zo van het huis van de HEERE en de dienst van de HEERE. En is dat nog steeds ervaring van al Gods kinderen. Van alle gelovigen. Dat je de dienst des HEEREN nodig krijgt en liefkrijgt. Dáár wordt mijn ziel gevoel, gesterkt, vermaand, gelouterd, gezegend. En dat mag steeds het gebed zijn op weg naar kerkdiensten en huisbezoeken: Heere, stel het zo tot zegen voor mij. Ik heb het nodig. Wilt U het zegenen. Daarom is verlangen naar de erediensten zo'n goede thermometer voor het geestelijke leven. Hoe meer verlangen hoe warmer het geestelijk leven is. Hoe minder verlangen hoe kouder het is, of bevroren of geestelijk dood. En daarom is het waar wat ds W.L. Tukker zei: het verval van het geestelijk leven uit zich in het verzuimen van de 2^e kerkdienst op zondag.

Gemeente, dat vraagt er wel om dat een predikant in de Woordbediening en de kerkenraad op huisbezoek dan ook echt Gods Woord en wil verkondigt en doorgeeft. Echt de leer van de kerk, naar de belijdenissen van de kerk. Diep en hoog en breed zoals de Schrift dat is. Echt de bijbelse vermaning en tucht, ontdekking en terechtwijzing. Die niet verzwijgt, ook niet alleen maar eigen stokpaardjes. Bidt u daar ook om? Bidt u voor predikanten en kerkenraad? Op weg naar de kerkdienst, op weg naar huisbezoek. Bidt u voor uzelf? Heere, geef da tik besef dat ik het nodig heb, en geef Uw zegen. Geef dat ik me onderwerpen zal, ook als ik geneigd ben te denken: 'ja, maar...', ook als het mij niet ligt. En dan ook zo luisteren dat door de stem van een mens je Gods stem hoort. Dat wat de HEERE wil dat vandaag gezegd wordt. Dat je ontvangt niet als een mensenwoord, maar als Gods Woord. Alsof God Zelf neerdaalt uit de hemel en tot je spreekt. De engel des Heeren bij de vrouw van Manoach, of aan Abraham, of aan Johannes op Patmos. Zou je dan in slaap sukkelen? Zou je dan snoep verzamelen, met mobieltjes bezig zijn als God Zelf aan je verscheen? En dat doet Hij! Alleen door een mens, een ambtsdrager. Maar Hij spreekt Zelf tot je! Dat maakt het ook logisch dat je in gepaste kleren in de kerk zit. Niet je doordeweekse spijkergoed, maar speciaal voor de Koning der koningen.

3 elkaar dienen

Dus: bij Eén komen rond de ambtelijke bediening van Woord en Sacrament: om te belijden. En om onderwezen te worden vanuit de ambten. En ten derde: dienende de opbouw van de broeders, die leden zijn van hetzelfde lichaam. Dat beeld is heel Bijbels: I Corinthe 12. De gemeente als lichaam. En daarin zit allereerst enorme afhankelijkheid: wat is een lichaam zonder hoofd? Dood. Wat is een gelovigen, wat zijn alle gelovigen bij elkaar zonder hun Hoofd Christus? Geestelijk dood, bewegingsloos. En ten tweede zit daarin: alle leden van het lichaam hebben elkaar nodig. Wat en je gehandicapt als je je kleine teen zou missen, je pink, laat staan een arm, een been, een oog, enz. Je hebt elkaar nodig.

Want: je hebt allemaal je eenzijdigheid. Vanuit je achtergrond, je karakter, levensloop. De één is vooral bang dat mensen bedrogen worden voor de eeuwigheid, de ander vooral dat mensen buitengehouden worden.

De één vindt dat christenen vooral blijdschap moeten hebben, de ander benadrukt dat droefheid naar God, dat zondekennis in de Bijbel staat. De één noemt vaak de uitverkiezing, de ander het algemeen aanbod van genade.

En je hebt allemaal je blinde vlekken in levensstijl. De één hamert op de kleding, maar in het verkeer komt het zo niet. De ander hamert op het vasten, maar in zijn geldbesteding schieten goede doelen er nogal bij in. De ander is strikt in de media, maar rookt wel makkelijk wat. De ander is ijverig in naastenliefde, maar is kritiekloos in muziekkeus.

De bijbelse boodschap is zo veelomvattend, die past niet in één menselijk brein. Ieder benadrukt weer een accent.

En er is verschil in mate des geloofs: sterk geloof en zwak geloof. Geloof dat zekerheid ervaart en geloof dat aanvechting, verlating ervaart. En dat kan morgen precies andersom zijn. Dan is die ander sterk en ben jij zwak. Dan is die ander aangevochten en jij verzekerd.

En er is verschil in gaven en mogelijkheden. De één is een denker en lezer, de ander meer een spreker en prater, de derde meer om te dienen en praktisch te helpen qua tijd en gaven.

De moraal is: gelovigen hebben elkaar nodig. Gelovigen dienen elkaar op te bouwen. En ze komen elkaar tegen in de gemeente. Dat is het mooie bijv van belijdeniscatechisatie. Daar zit je, best verschillend, verschillende achtergronden en accenten. Je zou elkaar niet uitgekozen hebben, maar door God bij elkaar gebracht in één groep. Dat is de gemeente. Vanuit het verbond, vanuit God Die werkt ben je bij een. Geen vereniging van mensen die er zelf voor kiezen om bij elkaar te horen. Maar gemeente vanuit het verbond en door Gods werk bijeengebracht. En heel wezenlijk is: gelovigen staan daarvoor open toch? Als iemand je aanspreekt op de eer van de Vader, de liefde van Christus, het verlangen naar heilig leven, dan ben je daar toch dankbaar voor? Dan sta je daar toch open voor? Graag, als iemand mij iets aanreikt vanuit zijn eigenheid. Anderen mogen me op blinde vlekken wijzen, in mijn opvattingen, in mijn levensstijl, in mijn tijdsbesteding, want als het dient om de Vader meer te eren, de Zoon meer te verheerlijken, heiliger te leven, dan is het alleen maar goed.

En wat doen we zelf naar anderen toe? Wat doen wij voor de gemeente? Ds W.L. Tukker zei eens: ik heb meer van de kerk ontvangen dan ik ooit haar zal kunnen geven. Van de kerk, de gemeente, heb ik ontvangen: de doop, het Woord, het geloof, de zaligheid. Ik zal aan haar nooit kunnen geven meer dan ik heb ontvangen. Wat doet u voor de kerk, de gemeente? In gebed, in leidinggeven, in hulp bieden? Ja, het is waar,

verdienen doet het niets. Op je cv staat het niet: zondagsschool gegeven. Maar als je het eens afzet tegen elkaar: wat doe je voor je opleiding, je sport? Wat doe je voor je werk, je cursus? En: wat doe je voor de gemeente? Voor het lichaam van Christus. Om dat lichaam gezond te laten zijn? Sterk in belijdenis en getuigenis en dienstbetoon. Glanzend van heiligheid en vurigheid. Gezond in geloof, hoop en verwachting. Zodat het opvalt om ons heen. Zodat mensen of respect krijgen, aangetrokken worden, jaloers worden. Wat hebben die mensen elkaar lief, wat is die gemeente oprecht, getuigend, standvastig, dienstbaar. Of dat mensen er zich aan ergeren. Dat gaat vaak samen op. Of is de gemeente een grootheid in de samenleving waar eigenlijk niemand jaloers op wordt, en niemand aanstoot aan neemt. Men vindt het wel goed. Je hebt er geen last van geen gemak, dus laat ze maar.....

Velen van ons zijn in de gemeente geplant van jongs af aan. Denk eens aan de gelijkenis van de onvruchtbare vijgeboom in de wijngaard van jl zondagmorgen 13 januari.

De gemeente. Bijeenkomen rond haar Hoofd: Christus. In woord en sacrament. Calvijn zegt: God zou Zijn gelovigen zodra ze tot geloof zijn gekomen direct kunnen opnemen in Zijn heerlijkheid, maar dat doet Hij meestal niet. Hij geeft Zijn gelovigen plaats in een gemeente die als een leer- en oefenschool is voor de hemel. Dmv de gemeente voedt de Heere op voor de hemel. Laat Hij rijpen voor de hemel. Rijpen in geloof in liefde, in kennis, in hoop, in verlangen. Daar is de gemeente voor, daar is de gemeente gemeente voor. Dat de hemel meer en meer gaat trekken. Steeds meer in het vizier komt. Dat het leven steeds heiliger wordt, de kennis van God steeds dieper en breder. Wordt u gereedgemaakt voor de hemel? Richting hemelse heiligheid getrokken?

Amen